

Я схиляюся перед вами,
Коноплі,
перед ликом вашим,
сивим і жилавим,
як життя мого прадіда,
перед селянською
гідністю
молока вашого та олії,
якими згодована
моя горда
слов'янська родина,
перед полотном вашим згрібним,
в яке вбрана
чорноброва
весела душа
мого краю,
перед воловодом
і сторонками,
які не дали
моїй запеклій любові
і ненависті
зірватися на манівці.

Під широкі
весільні співи
невинним, вишитим біллям
ви впали до ніг молодого,
відкривши йому дружину,
золоту і гарячу,
як перші жнива.
Під лемент і плач
тужільниць
в холодну білу сорочку
ви вбрали мою прабабу,
тверду і затяту,
як Дажбог.

Моя мати сором'язлива —
дівчинка післявоєнна,
що вчилася в мальв

усміхатись,
в сукеночці конопляній,
фарбованій бузиною,
чекала першого танцю.

Мій батько,
молодий-молодесенький,
стояв перед нею
знічений,
у штанях нових,
конопляних,
фарбованих бузиною.

Вони непомітно відходять
стежками рясних рушників,
зникають,
як чорний хліб,
зникають,
як наша колиска,
а ген за нами снується пил
чи тонке повісмо,
і пам'ять нам застилає
і застилає зір.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.